

Gëzim Hajdari

# Antologjia e shiut

Poezi

BIBLIOTEKA

81H-1  
H 19

8JH-1  
            
H18

Gëzim  
Hajdari

Antologjia  
e shiut

Poezi



Shtëpia botuese  
«Naim Frashëri»

Fëmijëri e largët,  
peligorgë — zogu im i shtrenjtë,  
plloskë e ujit të shirave në strehë  
që e mblidhte nëna për të na larë kokën me  
bot,  
fushë me vesërime, ku shkoja herët në agim  
dhe gramafoni i vjetër që ka heshtur  
përgjithmonë,  
çantë e librave të shkollës së fshatit,  
motive të dashurisë së shkuar,  
balada, këngë, dasma,  
fjalë të harruara...

s'mund t'ju harroj dot aq lehtë.

## PËRROI

Në një grusht rëre, fëmijëria ime,  
s'të tretën dot ujërat, e përroit.  
Mbi gur të bardhë gjurmët e hershme,  
pasqyruar te një vijëz e ujit.

Buçimat e tua ende më jehojnë,  
përroi i shëlgosur brigjesh.  
Përmbi guaska rrjedhin ujra të qetë,  
luginat – dekore me trille zogjsh.

Dikur bregut tënd të dielave  
gratë lanin roba përmbi zallë,  
Deri në mbrëmje fushës dëgjohej  
zëri i ëmbël i peligorgave.

Tani përroi i fëmijërisë  
 rrjedh nëpër mall, larg meje.  
 Tiparet e tua janë të thjeshta,  
 veç ca guaska e ca grushte rëre.

Atje janë të gjitha, rëra, mbi gurë  
 te shtrati rrinë vitet dhe datat;  
 veçse guaskat si vezë bashë kanë mbetur,  
 u kanë fluturuar qiejvë patat...

## TEK E NESËRMJA

Do më kërkosh në shtëpi,  
në fushë do të më gjesh,  
Do më kërkosh në ditët e shqetësuar,  
do të më gjesh nëpër ditët e bukura,  
Rrugës së fshatit do më kërkosh,  
do më gjesh të dashuruar,  
Do më kërkosh sot,  
por unë kam ikur tek e nesërmja.

# KAVAKU

1109 3714 199 2117 4114

Kavaku  
me çerdhe, zogjsh  
përkulet sa majtas, djathtas  
fushës me erë.  
Nëse rrëzohet përtokë,  
përgjigjet për qindra jetë zogjsh të tjerë...

## KUR PRES PRANVERËN

Po qe se vjen më parë te ti pranvera,  
në Kupas,  
më lajmëro  
të dal ta pres  
në kufijtë ku ndajnë në dy krahinat tona.  
Nëse do jem atë mëngjes  
duke dëgjuar koncertet e Shtrausit,  
do t'i lë ato.

Do të vesh këmishën e kaltër  
me mëngë të shkurtra,  
të shkurtra  
e do të rend fushës  
duke fishkëllyer një motiv të bukur,  
të bukur,



440/1/MA/101

e do të shihem në kthjelltësinë e pafundme  
të ujërave që rrjedhin,  
në pasqyrat e pellgjeve do shoh ikjen e reve,  
lejlekët në qiell,

Do të mbyll, sytë  
e do dëgjoj këngët e zogjve.  
Dhe ti atëherë s' do më njohësh,  
se unë jam bërë njëqind herë më i ri,  
edhe pse pranvera më parë erdhi te ti në  
Kupas.

## GRAMAFONI

Hesht gramafoni i lënë në harresë  
dhe pllaka i është vjetëruar fare.  
Këngë të preferuara më s'këndon,  
e ka mbuluar bari në strehë.

Më merr malli për këngët e hershme,  
kur e kurdiste babai në oborr.  
Po pllaka e zezë më s'rrotullohet,  
zemereku ka mbetur në la minor.

Rreth tij mblidhej gjithë mëhalla,  
aty çlodheshin fshatarët çdo darkë.  
Potpuritë popullore përhapeshin  
deri në Shegas e Çanakaj, larg.



## PËRTEJ KODRAVE

Përtej kodrave flenë retë e verës.

Përtej kodrave është Balaj.

Janë dy sy, si dy pritje.

Përtej kodrave  
nëpër degët e hirta të ullinjve  
zgjohen agimet.

Përtej kodrave nis krahina jote...

## KUPASI<sup>1)</sup>

Kupasi,  
një kupëz bosh,  
një kupëz me trishtime,  
një kupëz me lot.

Ty dikur të vunë emrin Kupas,  
se sa një kupëz ti prodhoje;  
një kupëz me misër, një kupëz me grurë,  
në të lindja, jeta dhe vdekja ishte.

Më një kupëz mateshin të gjitha,  
dhe dielli me një kupëz matej;  
qielli, uji dhe gëzimet gjithashtu,  
dhe njeriu me një kupëz çmohej.

---

Kupasi – fshat në krahinën e Darsisë

Sinonim i jetës ishte një kupëz  
në kodrat dhe qiellin e Darsisë,  
Kur kupanjakasi kthehej nga qyteti,  
fëmijët e prisnin në gjysmën e udhës.

Sot në muzeun e fshatit ruhen dy kupëza,  
një kupëz bosh, një kupëz me kokrra gruri.  
Kupëzën bosh e la i gjyshi,  
kupëzën me kokrra gruri e mbushi i biri.

## DARSIANE

Darsiane e bukur,  
cipë mëngjesi;  
ke dy — tri pika vese  
si nishane qelqi.

qelqi e toq, qelqi  
qelqi e toq, qelqi  
qelqi e toq, qelqi  
qelqi e toq, qelqi

Përmbi pëlhurën e hollë  
të bluzës sate  
gjelbërojnë grunjra,  
shtegtojnë muzgje.

E bukura, e plota,  
si hëna darsiane;  
e mira, e lehta,  
si një gjethe thane.

D'ale, moj e bukur,  
para se të vesh  
në kodrat e Balajt —  
rri tek kjo vjershë.



## VAJZAT E SHEZËS ZBRESIN NË QYTET

Vajzat e Shezës zbresin në qytet,  
veshur me kostumin e së dielës,  
me jaka të bardha,  
flokët krehur krejt ndryshe.  
Me shaka

e të qeshura,  
pa gjeste e bujë  
në sy të njerëzve,  
S'të kujtojnë ato aspak  
vajzat e dikurshme, të ndrojtura të Darsisë,  
çarçafin,  
temenatë.

Kanë ardhur të blejnë një basmë të bukur  
për shoqen e tyre Fatmë,  
(që s'mundën ta gjenin në dyqanin e fshatit).



TEJVO IM MIZELJIS POKIMENI T. 111

Pastaj ulen në kafe «Rinia»,  
rivizitojnë antiken e kalasë së lashtë,  
dhe kur kthehen anës Shkumbinit për në  
Shezë,  
këndojnë këngë me zë të lehtë  
për shoqen e tyre Fatmë...

## KUR ERDHE NË DARSİ

Kur erdhe në Darsi,  
qielli i Darsisë ishte me re dhe zogj,  
netët ishin zgjatur nga pritja për ty,  
çerdhet e lejlekëve ishin po ato,  
getësira verore mbledhur në skaj,  
bari kishte humbur drejtqëndrimin.

Çdo gjurmë në rrugën me pluhur të fshatit,  
më shëmbëllente me gjurmët e tua,  
krahina ime më dukej tjetër krahinë,  
qielli i saj tjetër qiell,  
ajri si fryma jote,  
kur erdhe në Darsi...

## TANI JE PSESË E KRAHINËS SIME

Tani je pjesë e krahinës sime,  
e dialektit të saj,  
e thirrjes së përditshme nëpër shtëpi,  
e kodrës me grurë të njomë,  
e ullinjve tej në faqe.

Tani je pjesë e rezervuarëve me ujëra të kaltra  
në juglindje të krahinës,  
e gëzimit,  
e dhimbjes  
dhe pjesë e folklorit të gjinkallave të verës...

## KUR TË VISH PRAPE

Kur të vish prapë,  
në Hajdaraj do të ketë ardhur pranvera  
me trillet e zogjve  
luginat do jehojnë nga ujërat që rrjedhin,  
me bar të blertë do jenë mbushur sheshet,  
vjershat me metafora të reja.

Kur të vish prapë,  
s'kam për të të njohur,  
dhe ti me siguri s'do jesh më ajo e ditëve  
më parë.

Pemët,  
 retë,  
 tërë prozën e hirtë të dimrit rri e vështroj  
 kam ditë të tëra që po të mbaj në gojë;

Kur të vish prapë,  
 kemi mjaft gjëra për të thënë...

## SIPAS LEGJENDËS ILIADIT

Sa herë që vë këmbën përmbi ura,  
dridhem për një çast tjetër —  
më duket sikur rëndojmë trupin tëndë,  
të muosur për së gjallip dikur,  
grua,

që në çastet e këmbës t'atë  
që në çastet e këmbës t'atë  
që në çastet e këmbës t'atë  
që në çastet e këmbës t'atë  
që në çastet e këmbës t'atë

që në çastet e këmbës t'atë  
që në çastet e këmbës t'atë  
që në çastet e këmbës t'atë  
që në çastet e këmbës t'atë  
që në çastet e këmbës t'atë

## PO TA DËRGOJ PËRGJIGJEN E LETRËS SATE

Si përgjigje të letrës sate do të dërgoj  
një pendë nga peligorga,  
një gjeth vjeshte që e këputa për ty,  
të qeshurat e mia që i mblodha nëpër  
rrugë,

dy fjalë të pathëna  
dhe shaminë e vogël të dorës,  
që e harrove tek unë kur ishe herën e  
fundit.

Po të dërgoj në përgjigjen e letrës sate,  
që ti kur t'i lexosh të gjitha këto  
të ndihesh e gëzuar.



## PYLLI I RRALLUAR

Mëngjesi zbardhur, krejt nga vesa,  
ecnim rrugës së pyllit pa njeri.  
Kundërmimi i gjethëve të kalbura  
fëmijërinë e hershme të zgjoi ty.

Mes degëve të dendura të bredhave  
e para ti e gjeje shtegun.  
Ca gërma të gdhendur keq mbi trungje  
si mbishkrime të lashta kanë mbetur.

Si flokët e mi janë rralluar tani  
drurët e pyllit pa një fletë.  
Ty emocionet për vjeshtën t'u shuan  
dhe asnjë fjalë s'flet.

Drurë të tërë që mungojnë;  
t'i i numëron në heshtje, pa zë,  
Tiparet e tyre sjell ndër mend,  
si të njerëzve të afërt që s'janë më...

TRENA QË IKNI

SHKURT 1991

Trena që ikni... S'ju dëgjoj dot fishkëllimën e

Nuk ju shoh dot tek ikni fushës e humbni në

një mjegull të bardhë

Më duket sikur më lini vetëm

Është një bërë e t'ju

## EMRIN TËND

EMRIN TËND

Emrin-tënd tëb jerg se bnd të lëndit op dnd  
do t'i vërrugës nga erdhe,  
dhe ikthesës ku u shfaqe nga larg,  
dhe fluturës që kape duke ardhur monopatit,  
dhe zogut që pe në degën e plepit,  
dhe lëndinës ku shkele me sandalet verore,  
dhe liqenit që të pasqyroi flokët si nata...

Emrin tënd do t'i vë.

ia dhashë ballin shesheve,  
 ia dhashë sytë oqeanëve, galaktikave.  
 ia dhashë fytyrën të sotmës, së hesërmës.  
 ia dhashë zërin viteve, shëkujve që do vijnë.  
 ia dhashë duart së dashurës, tokës, bimëve  
 ia dhashë këmbët udhëve.

Dhe ndihem prapë  
 pak vetvete,  
 pak gjithësi.

PUSI

SHKRUAR

Zbardh pusi i vjetër në fund të kopshtit,  
nëpër degët e shëlgut zogjtë këndojnë  
si më parë,  
porse s'tringëllon më lart e poshtë  
nëpër gurë,  
litari i holluar dikur nga duart e sime meje  
është këputur,  
gjurmët përçark tij kanë humbur  
dhe rrugina që të çonte aty ka zënë mëllaga.

Në fshat tani kemi çezma.  
Veçse në fund të kopshtit unë shkoj hera-  
-herës  
se mos më shfaqet si dikur  
në pasqyrën e ujit

fytyra e nënës.

TI FUSHËS KE DALE

TIMUCI D TASHA

Si krejt papritur dimri  
në periferi u shfaq.  
Bryng që ra natën  
gdhiu si shkrim arab.

Gjethet dglë boje i fshiu  
ngjica, shiu, era;  
në funde rrugësh i mbloodhi  
si pelerinëza të vjetëruara.

Përqark qartësi, kuarc,  
periferi të zhveshura.  
Ti fushës ke dalë  
me fytyra nga era.





## DO TË VIJNË MBRËMJET E VERËS

Do të vijnë mbrëmjet e verës  
me muzg, errësirë, xixëllonja e mister,  
dhe unë do të dal deri te kodra përballë  
fshatit,  
siç dal gjithnjë kur vijnë mbrëmjet e verës,  
do të eci më këmbë deri atje;  
për qetësinë e natës së simboleve do mendoj,  
do të mendoj për yjet në qiell, për qiellin vetë,  
pastaj do të mundohem të sjell ndër mend 150  
epitetet e Shelit për hënën,  
zogjtë e shpërfytyruar për një çast dhe  
grunjërat e pjekura,  
pastaj do të kthehem në shtëpi  
e do rikujtoj poetët e famshëm që lëvduan  
natyrën...

## MEDIOKRI PËR MEDIOKRIN

S'mbeti poet pa shkruar  
për mediokrin qoftë dhe një vjershë.  
Disa i botuan në gazeta, revista,  
të tjerë në libra poezish.

Me zyrtarin barkmadh ndonjëri  
mediokrin e krahasoi.  
Nga koka gjer te këmbët, si lumë,  
metafora, epitete i atribuoi,

Jeton në qytet mediokri,  
tha një lirik pa rezerva,  
dhe kur frymëzimi i shteron  
shkon në pyll bën kompresa.

Një poet i ri shkroi i bindur,  
mediokri këpucë me majë mban.  
Kundër perisit ai s'është,  
muzat e artit thellë i nderon.

...Sikur t'u shfaqej ai në çast,  
s'do pyesnin më si e qysh.  
Të gjallë atë do ta kryqëzonin  
mu në titullin e poezisë.

Dikush mediokrin e krahasoi  
dhe me Shvejkun topolak;  
veçse askush veten se quajti  
mediokër sadopak!

## MUZG VJESHTE

Muzg vjeshte.  
Në fushë qetësi.  
Veç një rosë në kallamishte  
si njollë e zezë.

Në plep  
ka ngecur një copë mjegull  
si shamia e Kallogresë.

## SYRI IM

Syri im — natë e errët  
ku flë vetëm ti.

Syri im — kopsht i gjelbër  
ku shëtit vetëm ti.

Syri im — dritare e hapur  
ku sheh vetëm ti.

Syri im — mol i ri  
kur ankorohesh vetëm ti.

## NË POGRADEC TE LASGUSHI

Në Pogradec kam ardhur.  
Moti me shi është. I përhimtë është dhe  
horizonti si në lirikat e tij.  
Dhe unë lagjeve të qytetit gjithë mëngjesin  
kërkoj të takoj Lasgushin.  
Ku të ketë shkuar vallë në këtë orë!  
Në shtëpinë e tij të dikurshme trokas –  
një pëllumb i bardhë, i trembur fluturon,  
midis gurëve të murit të jashtëm ka mbirë fiku  
i egër,

nëpër shkallë, ja, tek zbret heshtja...  
Më kot rri e pres, asnjëri s'më përgjigjet, si  
në poemat e humbura të Serembes.  
Do të ketë dalë, mendova me vete.  
– Nga liqeni do ta gjesh, – thanë fqinjët.  
Te liqeni shkoj ta kërkoj.

Në breg valët lloçoçiten.

Pyes peshkatarët:

– Do të ketë shkuar nga pjesa tjetër e qytetit,  
te plepat me krilla...

Në pjesën tjetër të qytetit shkova,  
gjithë ditën brodha...

Lasgushin askund s'e pashë,

Lasgushin takova.

## KËNGË PËR VETEN

Eci në rrugën e madhe. Në xhep pasaportën  
time mbaj  
me datën e lindjes e fotografinë e vogël  
lëshuar nga gjendja civile,  
me profile fushash, diejsh e stinësh të kohëve  
që jetojmë;  
përbaltem ugareve, më dhimbset dhe një  
kokërr gruri për mundimin që fsheh.  
Kam fytyrën time, zërin tim, emrin tim, lëndoj,  
dashuroj, urrej;  
për ditën që më ikën pa e jetuar ndiej  
pendim,  
i njoh vrasësit e Hamletit, mallkimin e Kalit  
të Trojës e njoh;  
s'përkulem para perëndive mitike. Besoj te



njeriu. —  
 Miq, ju lutem, në më doni vërtet,  
 mos më kërkoni të jem ai që s'jam —  
 pa parzmoren  
 e armën time,  
 si Patrokli.



## SHENJTËRIMI I PYLLIT

E prenë pyllin dikur,  
ngritën me të faltore, teqe, manastire,  
shkruan pastaj mbi të «Biblën», «Kuranin» për  
besimtarët;  
me altare, ikona mbushën kishat për  
lehtësimin e shpirtrave të njollosur,  
benë kryqe e i vunë mbi varre të të vdekurve  
në emër të perëndisë.  
Pastaj mbi drurët e tij u ngrohën netëve  
shenjtorët,  
bënë edhe qivure ku mbyllën vetveten e jetën  
mëkatore nën dhe.  
Me lisin tënd, o pyll, gdhendën dhe dyert e  
xhamive e gjithë ngrehinave të shenjta,  
veç ta dëgjoje, sa herë që ato hapeshin e  
mbylleshin  
ditën e shërbesave,  
trishtueshëm vajtonte pylli.

THE REEKLSEN OF KLEED I...  
... ..

E. merre malli  
për gjelbërimin, shushurimën, stuhitë,  
cicërimën e zogjve,  
aromën e barit të livadheve  
e druvarin.

## NË RRËKEZËN QË RRJEDH SHPATIT

Në rrëkezën  
që rrjedh shpatit  
përkulemi e shuajmë etjen  
unë  
dhe një çift pöllumbash  
të dashuruar,

# E SHKRUAR NË NJË MBRËMJE VJESHTE

Ike  
nën shiun vjeshtor  
me flokët e gjatë  
si një përrua.

Tani në kopsht  
ra mbrëmja.  
Në oborr qullet  
veç imazhi  
yt.

## SHPIRTI I DANTES ME SHOKË

Dhe aq e bukur s'qe,  
po e bëri përfytyrimi im,  
thosh Edgar Alan Poe  
për Virgjininë.

Ndaj dhe e quante  
si gratë e përmendura:  
herë Leonorë, Ani,  
herë Helenë, herë Anabel' Li.

Kështu mund të ketë ngjarë  
dhe me gratë e dëgjuaara –  
Beatriçen, Fiametën, Laurën  
që dashuroi Dantja, Bokaçio, Petrarka.

Ndoshta ndonjëra aq hyjnore  
s'do të ketë qenë mbi tokë,  
por ish i bukur e qiellor  
shpirti i Dantes me shokë.

1) aist - lellek (Hungarist)

## LEJLEKU I PETËFIT

Kur vjen ti, lejlek,  
te plepi para shtëpisë,  
Pëtefin më kujton —  
birin e shtrenjtë  
të stepës maxhare,  
Se vetëm ti, aist<sup>1)</sup> i dashur,  
në betejën e Transilvanisë  
mbi trupin e poetit  
qave...

---

1) aist — lejlek (Hungarisht)



# FËMIJËT E KOPSHTEVE

Vieshta erdh në oborr.

Shesheve

dalim dorë për dorë

me bluza të bardha

(qëndisur me nga një pëllumb të kaltër)

e fytyra të brishta,

(krejtësisht të pafajme)

spërkatur me pak vjeshtë —

fëmijët e kopshteve

Vieshta erdh në oborr.

## MOS HARRO TË VISH DITËN E VERËS

Mos harro të vish ditën e verës.  
Me fjongon e kuqe lidhi flokët e yerdhë –  
aromë jargavanësh prej viseve të jugut –  
fushës e kodrës të vish.

Krejt e jona do të jetë ajo ditë –  
e gjelbër,  
e kaltër  
si pasqyra qiellore e syve të tua –  
perëndime muzgjesh që digjen.

Mos harro të vish ditën e verës.

Në gjysmën e rrugës unë do dal të të pres —

i qeshur,

i gëzuar

si pëllumbi në fluturimin e parë.

Nëse shpatit përpjetë do lodhesh shumë,  
në dorë merri sandalet si bashkëfshatarët  
e mia darsiane,

freskohu te burimi,

(mos u tremb, aty do vijnë dhe çafkat,  
krillat)

çlodhu pak mbi barin e njomë,

me guralecë përzëre qyqen,

që trishton në gjineshtren luleverdhtë.

Mos harro të vish ditën e verës.

Pulëbardhat klithin hareshëm në lumë,  
shelgjet janë mbushur gjelbërim;  
sipër ujërash të kristalta kërcejnë peshqit,  
rrëkeza plot diell zbresin monopatit.

Mos harro të vish ditën e verës.

Në gjymën e rrugës unë kam dal po të pres  
me zemrën time në pëllëmbë  
mbështjellë në një gjethe mani.

## MË PADITËN

Më paditën te lulet — ka bukurinë tonë, thanë  
lulet,

Më paditën te lumi — në dej i rrjedh, u  
përgjigj lumi,

Më paditën te të korrat — fytyrën e tij këmi,  
folën të korrat,

Më paditën te uji që pi — i dashuruar veç  
me atë etje, pohoi uji,

Më paditën te ajri që thith — pluhur kundër-  
mimesh më ka,  
dëshmoi ajri,

Më paditën te urtësia e shekujve — pasqyrë  
e tij njihem, shkroi urtësia,

Më paditën te nata — qiri i fikur jam,  
psherëtiu nata.

Më paditën te një ligj i «shenjtë» — s'e zë  
mallkimi im,  
u ankua ai ligj,  
Më paditën pastaj te vdekja — hije e vdekur  
jam, qeshi vdekja.

## KËRKESE

Arë,  
më jep kallëzën e artë,  
diellin e rumbtë të pjekur  
që mban gjallë ditën.

Luginë,  
më jep freskinë e përhershme,  
ujin e burimit që i zgjon  
rininë luleverdhës aty pranë.

Korije,  
më jep gjethet e blerta,  
zogun lirik që këndon  
për jetën që nuk vdes.

E pasi m'i keni dhënë të gjitha: ,  
kallëzën e artë, diellin, freskinë,  
ujin e mburimit dhe zogun lirik,  
unë zgjedh gjethen e blertë  
e vë në ballë të ditës.



## RAPSODI

Kur bie muzgu në Darsi  
kthehen në Balaj peligorgat.  
Rima nga këngët e tyre mblodhi  
rapsodi Shahin Bali për vjershat.

Peligorgën me balanjakën,  
oh, ai i dashuroi aq shumë;  
Kapituj me rima i dhuron ajo,  
për balanjakën ndenji pa gjumë.

Plot zogj të tjerë ka në Balaj;  
po më e shtrenjta është peligorga.  
Gjithë ditën këndon në qiell,  
në Balaj kthehet në orët e vona.

Gjer në Hajdaraj erdhi sot  
peligorga e Shahin Balit.  
Sonetat e para i dha në fushë,  
pastaj mori rrugën e kthimit.

**Ai, peligorga dhe balanjakja**  
**në Balaj jetojnë të tre tok.**

**Ata të dy punojnë fushës,**  
**ajo këndon në horizont.**

TRYEZA E FSHATIT

Tryeza ime e fshatit  
 prej lisi ngaj pyllit, i Capokut,  
 pa lustër, gdhendur shpejtë, shpejtë,  
 me një shishe bojë të zbratur e një penë  
 rri në cep të lodës, si atherë.  
 Dikur mbi të unë lexova për herë të parë  
 Uitmanin, Bajronin, Nerudën...  
 gdhiva net të tëra për t'i nisur një letër  
 së dashurës.

Tek ajo tryezë e thjeshtë fshati  
 unë shkrova dhe vjershat e para  
 të gëzuara, të trishta.

## NË FUSHËN E ZGJANËS

Në fushën e Zgjanës,  
poshtë në luginën me vjeshtë,  
shtrirë në tokën e korrur qysh herët  
përtypet kau plak qetë-qetë.  
Përmbi brirët e mëdhenj, kurrizin e kuq  
një gardalinë këreshëm cicëron.  
Hesht për ca çaste, shpatullën lëviz  
e shpatit përballë tret vështrimin,  
se si demat e rinj plugojnë tokën e murrme.  
Pastaj qetë-qetë prapë përtypet,  
në fushën e Zgjanës,  
atje poshtë në luginën me vjeshtë.

## K Ë N G Ë

Unë  
ti  
dhe  
fusha.

(Është era  
ajo që vjen.)

Unë  
ti  
dhe  
fusha.

(Është bulku  
ai që këndon)

Unë  
ti  
dhe  
fusha.

Ti, befas,  
bëhesh pemë  
e gjelbër,  
e brishtë.

Mes fushës  
hesht  
si  
qiparis.

Nga Shëngjini  
 nesër do të ikim  
 me një dhimbje të kaltër në gji.  
 (Të përkohshme qofshin ndarjet.)  
 Hareja jonë e ditëve të shkuara  
 do të trokasë netëve vonë nëpër guaskat  
 boshë,  
 si në përrallat magjike,  
 klithjet e pulëbardhave, pelikanëve,  
 si jehona do tërë në funde horizontesh;  
 kështjellat, vizatimet e fëmijëve,  
 hapat tanë mbi rërën e lagur  
 do t'i fshijë baticat e detit.

Vetëm pylli do mbetet  
 dhe përplasjet e valëve në breg -  
 rrokje blu të kripura.

## NESËR

O sa ftesa kam nesër  
nga një zog, nga një gjethe,  
nga një rrugë, nga një lule, nga një re.  
I gjeta në tryezën time të fshatit.  
Kish ardhë zogu e kish lënë këngën,  
kish ardhë gjethja e kish lënë blerimin,  
kish ardhë rruga e kish lënë ecjen,  
kish ardhë lulja e kish lënë aromën,  
kish ardhë reja e kish lënë shiun.

O sa të njohur më presin nesër.  
Më ftojnë dhe shokët, miqtë, të korrat,  
për në veri, për në jug trenat  
dhe ylli i largët, dielli, krejt universi.





## PESHKATARI PLAK

Balli i tij, sytë e tij, duart e tij – kundërmim  
rrahur nga erërat e Adriatikut, e Jonit,  
nga rrezet e diellit të jugut përzhitur,  
nga kripa e bardhë regjur e plasarit.  
Rri e sjell ndër-mend tani në kopshtin e vogël  
gjithçka që iku e s'kthehet më prapë.  
Jehona e viteve që shkuan atje në det i  
kumbon në shpirt.

Teksa malli e merri për peshkatëxhën,  
kërcën, bashin e molin e vjetër,  
kujton gjiret, vishujt e vetmuar, lagunat,  
godllat e anëdeteve, pulëbardhat, fikun e  
e trishtohet paksa.  
Rron peshkatarin plak larg detit,  
po sytë e zemrën atje në det i ka.

## ANTOLOGJIA E SHIUT

Pasi ia fala të gjitha «mëkatet»,  
një antologji desha t'i bëja shiut,  
që nga kohët më të lashta e deri tek më të  
rejat

si gjithë antologjitë e arteve të bukura.

– Antologji për mua?! U çudit shiu.

– Fare thjesht, tha më në fund aspak i  
çuditur;

unë të jap faktet, përzgjedhjet bëji vetë.

Arën më të korrat e bollshme të parën

(se po të mos kisha breruar unë,

ajo s'do të ish veçse shkretëtirë pa lule e  
dashuri)

tjetër: detin me peshq, leshterikë e të tjera  
gjallesa,

(se po të mos ishin derdhur lumenjtë e mi,

ai s'do të ish veçse zgavër e stërmadhe e  
etur)

burrin e gruan, patjetër, si kryesore në jetën  
(se shpesh pas çastit të dashuruar me aq  
është dashur një pikë për të freskuar) pasion  
natyrisht, që të dalë më e plot antologjia,  
shtë këtu dhe ylberin në horizont  
si një flamur në ditë festash.

## NJERËZORE

Pragmbrëmje.

Jam ulur në shkallaren e shtëpisë  
e rri.

Mbi kavak gumëzhijnë harabelat.

Nga larg vjen

këngë fajnjevite mi detarë, hija e pyllit,  
zërat e fëmijëve.

Tuk-tuk godasin varkat me lopata peshkatarët  
në Karavastasë.

Vallë ç'është duke menduar ajo,  
në këtë minutë, në këtë çast?

Pragmbrëmje.

Jam ulur në shkallaren e shtëpisë  
e rri.

Mbi kavak gumëzhijnë harabelat.

Ç'TË JEM?

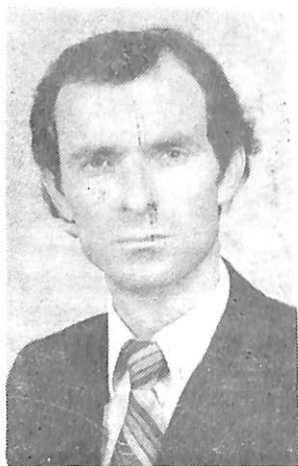
ALBUKIRI

Pyes veten,.....  
ç'të jem në këtë minutë, në këtë çast?  
Det me shumë të jesh,  
më thonë deti,  
lumë që rrjedh,  
më përgjigjet lumi.  
Të jesh si ky shi,  
që bie me të butë,  
këtë pragbrëmje  
e larg nëpër fshatra  
grurin e rrit,  
më flet dita.  
Pse jo, pasqyrë e kaltër,  
më dikton stina.  
Dua të jem  
ajo pema e pjekur,  
mes arës,  
që kullon.

## PËRMBAJTJA

Vite të hershme .....	3
Përroi .....	4
Tek e nesërmja .....	6
Kavaku .....	7
Kur pres pranverën .....	8
Gramafoni .....	10
Përtej kodrave .....	12
Kupasi .....	13
Darsiane .....	15
Vajzat e Shezës zbresin në qytet .....	17
Kur erdhe në Darsi .....	19
Tani je pjesë e krahinës sime .....	20
Kur të vish prapë .....	21
Sipas legjendës .....	23
Po ta dëgjoj përgjigjen e letrës sate .....	24
Pylli i rralluar .....	25
Trena që ikni .....	27
Emrin tënd .....	28
Ja dhashë .....	29

Pusi .....	30
Ti fushës ke dalë .....	31
Ujërat e Drinit .....	32
Do të vijnë mbrëmjet e verës .....	33
Mediokri për mediokrin .....	34
Muzg vjeshte .....	36
Syri im .....	37
Në Pogradec te Lasgushi .....	38
Këngë për veten .....	40
Shenjtërim i pyllit .....	42
Në rrëkezën që rrjedh shpatit .....	44
E shkruar në një mbrëmje vjeshte .....	45
Shpirti i Dantes me shokë .....	46
Lejleku i Petëfit .....	48
Fëmijët e kopshteve .....	49
Mos harro të vish ditën e verës .....	50
Më paditën .....	53
Kërkesë .....	55
Rapsodi .....	57
Tryeza e fshatit .....	59
Në fushën e Zgjanës .....	60
Këngë .....	61
Nga Shëngjini .....	63
Nesër .....	64
Peshkatari plak .....	65
Antologjia e shiut .....	66
Njerëzore .....	68
Ç'të jem .....	69



**GËZIM HAJDARI:** Ka lindur më 1957 në fshatin Hajdaraj të Lushnjës. Shkollën e mesme të përgjithshme dhe të mesmen ekonomike i mbaroi po në Lushnjë. Punon pranë Degës së Librit të këtij qyteti. Ka mbaruar edhe studimet e larta me korrespondencë në I.L.P. «A. Xhuvani» — Elbasan. (Dega Gjuhë-Letërsi).

Ka filluar të botojë në shtypin letrar që në vitin 1982.

Ky është libri i tij i parë.